Entrada

Del diari de Jacob

Per pregaria.cat el dc., 06/04/2005 - 09:00

(Per a la quarta setmana de Quaresma)

Jacob, ric patriarca de Judea, pare de dos fills, anava anotant cada tarda amb lletra menuda, en el seu gran llibre, els sentiments, les impressions i les pregàries. Un fet insòlit entre els homes de la seva generació. Però és que Jacob era ell mateix un pare insòlit. Mai cap patriarca hagueria deixat marxar el fill petit de casa. Tots l'hagueren tancat a la presó o l'hagueren desheretat. En canvi ell no sols el va deixar marxar, sinó que fins li va donar la part de l'herència que li tocava. Aquest fet havia estat comentat llargament a les veïnes poblacions. Ningú ho comprenia. Avui copiem alguns fragments del llibre de Jacob, un home, un pare extremadament Bona Persona.

Tercer dia de la lluna nova

Aquest matí he tornat com ja fa quasi dos anys a la porta de la casa i he mirat aquell horitzó tan conegut que es perd en el desert per veure si tornaves, Simó, fill meu estimat. I com t'enyoro, i com et trobo a faltar, tros de la meva vida! Quan vas marxar et vas endur la meitat del meu cor, que sento bategar encara lluny.

Sempre tinc al costat els gossos. El "guarda", com cada dia, s'estira als meus peus, baixa les orelles, i fa veure que dorm, però jo sé que ell també t'enyora. A vegades sembla que vol ensumar la teva olor, alça el cap i mira. Res, tot està quiet. No vens, encara?

Quart dia de la lluna nova.

Oh, fill meu, on deus ser avui? Per quins viaranys, amb quins amics, potser has caigut malalt i jo sense saber-ho, o potser el teu cor se sent sol, abandonat i trist?

Et recordo de quan eres petit, del primer cop que et vaig tenir entre els meus braços, de com em miraves, aquell somriure, aquella maneta sobre la meva barba... per què , per què vas marxar de casa? No et mancava res, eres feliç, eres el descans de la meva ànima, m'havia fet tanta il·lusió amb tu. Ara, cada nit et ploro, et sento perdut, fugit, sé que una llosa immensa pesa sobre el teu cor, i que no tornaràs per poc que et puguis defensar a la vida tot sol.

Cinquè dia de la lluna nova.

Ezequiel, l'hereu, està molt callat. Fa mesos que quasi no diu res. Ell sap com et trobo a faltar, Simó. És possible que li sàpiga greu que jo encara t'estimi? No ho puc entendre. Un pare mai pot oblidar-se del seu fill, sobre tot si s'ha perdut! Prou que ho sap Ezequiel, cada nit quan emocionat el beneeixo i li poso les mans sobre el seu cap. Són com un ungüent, com el bàlsam del Líban o la mirra. Ni puc pensar que et tingui rancúnia.

El cor em diu que tornaràs. Aquesta nit ho he somniat. Venies desfet, esgotat, prim, amb el cap baix i deies coses estranyes, com que volies ara ser un esclau a casa meva. Que poc que em coneixes. Quan arribis.... serà la festa de les festes. Matarem el millor anyell, i comprendràs que el teu Pare mai ha deixat d'estimar-te, sobre tot quan eres perdut.

Ezequiel Que no entens, el teu germà estava mort i ha tornat a la vida, estava malalt i ha curat, era fugit i ha tornat a casa?

Dia de la lluna nova.

Què es el que veig a l'horitzó, allà al límit del desert! El gos fa estona que ha sortit corrent i crida, crida, ... ets tu, Simó, no ho dubto, que tornes. Oh, Cels obriu-vos i que caigui la pluja sobre els nostres camps, que les flors treguin els olors més forts de primavera, que tot esclati de llum i vida, és ell, el meu estimat fill, que va arribant a poc a poc, lentament.....sento al cor com una foguera,... començo a córrer cap a ell....

Nota de l'editor.

1.- Trobareu informació molt més fidedigna a Lluc 15, 11-32.

2.- Mai dubtis de que Déu t'estima, passi el que passi.

3.- No podries avui començar de nou una nova vida amb Ell ?

Jesús Renau